

TAJOMSTVÁ
KLUBU PONÍKOV

Mystik a pólnočná jazda

Stacy Gregg

FRAGMENT

Mystik a polnočná jazda

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Stacy Gregg

Mystik a polnočná jazda – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

TAJOMSTVÁ
KLUBU PONÍKOV

Mystik a pólnočná jazda

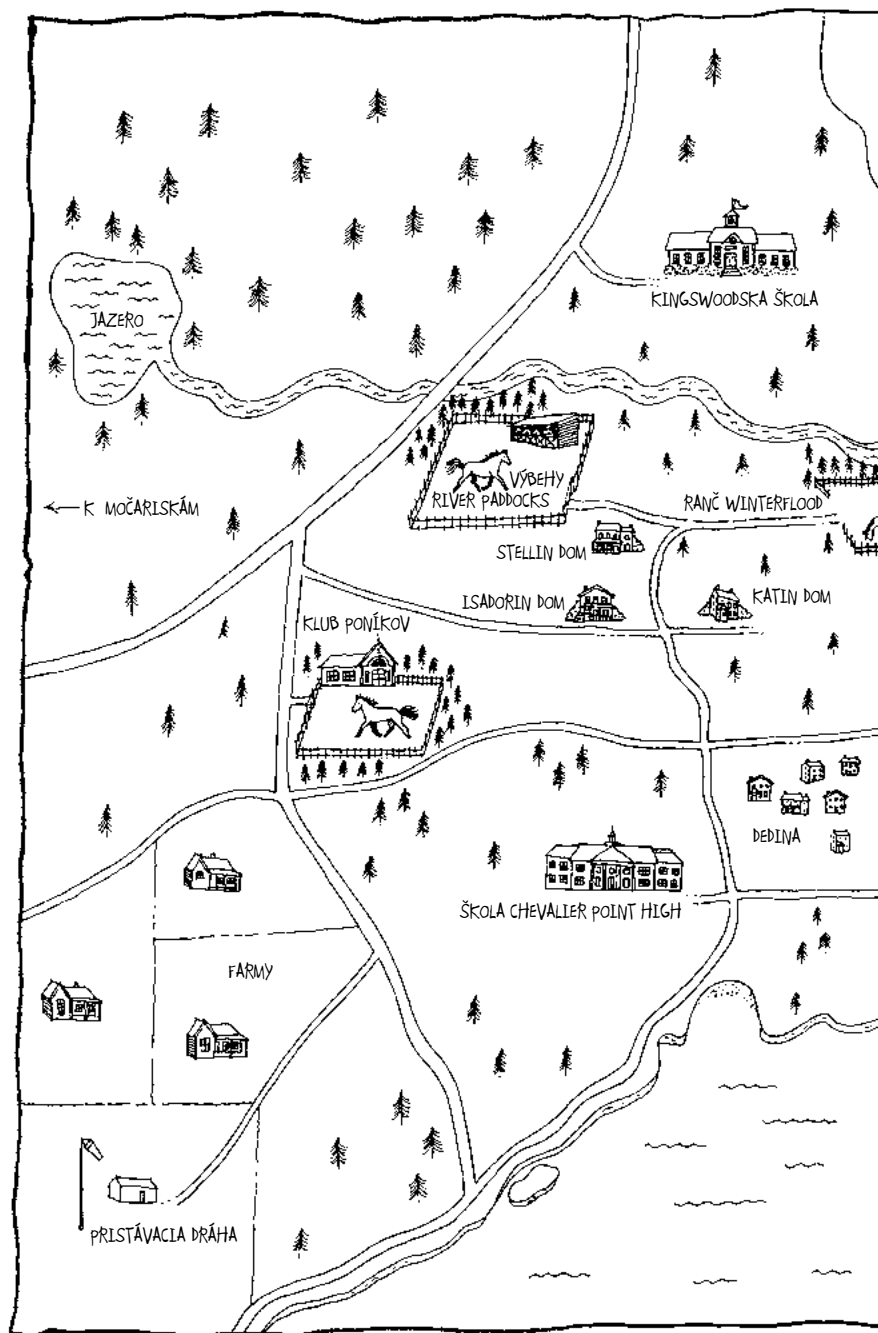
Stacy Gregg

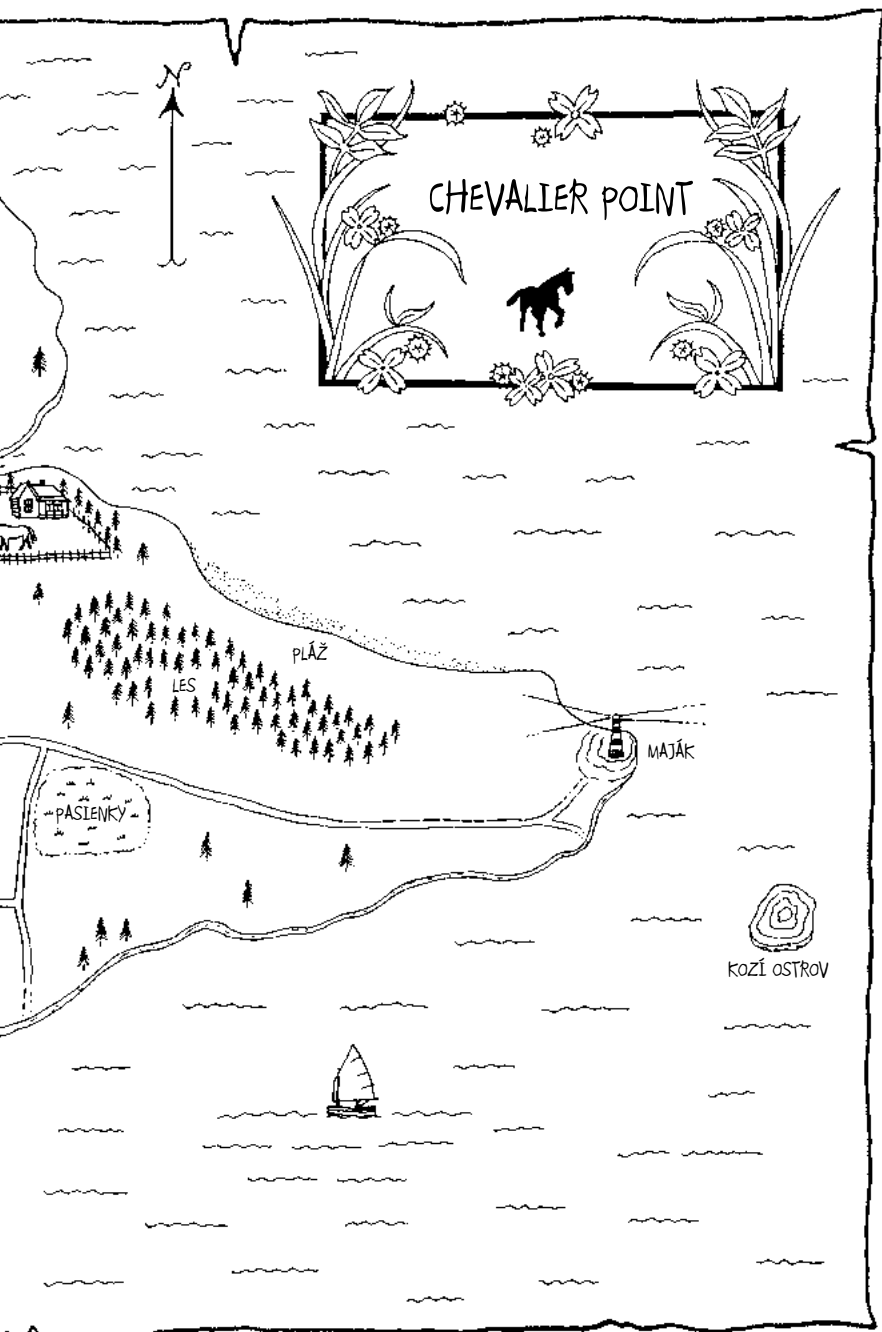
FRAGMENT

Stacy Gregg: Mystic and the Midnight Ride
Text Copyright © Stacy Gregg, 2007
Illustrations © Fiona Land, 2007
Cover design © HarperCollinsPublishers 2015
Photos © Shutterstock
Translation © Natália Klížanová, 2023
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2023

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie
sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania
v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom
bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-3392-2
ISBN e-knihy 978-80-566-3399-1 (1. zverejnenie, 2023) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-3400-4 (1. zverejnenie, 2023) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-3398-4 (1. zverejnenie, 2023) (ePDF)

Pre Venetiu

Kapitola 1

Prosím, prosím, nech zajtra svieti slnko, modlikala Issie, keď si líhala spať večer pred jazdeckou súťažou gymkhána. Len čo ju na druhý deň o trištvrte na šesť zobudil budík, trielila k oknu, no oblohu pokrývali sivé mraky. Napriek tomu to na dážď nevyzeralo a ani v rádiu nespomínali, že by sa podujatie malo zrušiť, takže ešte ani poriadne nesvitlo a Issie sa vybrala pripraviť Mystika na jeho veľký deň.

Stella a Kate už boli v River Paddocku. Stella horlivo vyčesávala chvost kobyľke Coco, zatiaľ čo Kate rozdeľovala Tobyho úhľadne stiahnutú hrivu, aby mu ju navrchu, pozdĺž celého krku, mohla začať spletať do drobných uzlíkov.

„Mala by si sa poponáhľať,“ Stella sa usmiala. „Tom povedal, že do siedmej tu určite bude, aby nám ich pomohol naložiť do nákladného auta na prepravu koní a zobrať na súťaž.“

Issie vzala zo sedlovne Mystikovu ohlávku a vydala sa krížom cez výbeh pre kone. Tráva bola mokrá od rosy a jazdecké čižmy sa jej premočili, skôr než dorazila na miesto, kde sa pásol Mystik. Rozkošný sivý strakatý poník prežúval veľké chumáče čerstvej jarnej trávy a sotva zdvihol hlavu, aby ju privítal.

„Daj si, Mystik,“ prihovorila sa mu Issie, keďže za chrbtom schovávala ohlávku, a druhú ruku načahovala smerom k poníkovi.

Zabudla si so sebou priniesť maškrtku, ktorou by ho zlákala, no možno by tohto valacha mohla okabátiť tým, že bude predstierať, že má v prázdnej dlani mrkvičku alebo jablko.

Ale kdeže. Mystik už ohlávku zbadal. Od prekvapenia silno odfrkol, potriasol hrivou a odklusal na opačný koniec výbehu.

„Ach, nie, Mystik! Len nie dnes!“ zúfalo zvolala Issie.

Takéto veci sa, samozrejme, vždy diali v tej najhoršej možnej chvíli. Ako napríklad dnes. Issie už aj tak bola dosť nervózna z toho, že bude jazdiť na svojej prvej gymkháne. A teraz ešte k tomu aj meškala – ostatní už pomaly začínali splietať svojim koníkom vrkôčce, no ona toho svojho ešte ani nezačala česať. Aj odtiaľto mohla Issie vidieť, že sa Mystik riadne zašpinil, keď sa v ohrade vyvával vo vysokej tráve. Do striebornej hrivy sa mu zachytili chumáče hliny a päťové kĺby mal krikľavozelené.

„Ale no tak, Mystik,“ prosila ho Issie. Zohla sa, odtrhla hrst trávy a s nádejou ju ponúkla malému sivému poníkovi. Mystik otočil uši k Issie. Urobil krok vpred a potom ďalší. A hoci mu trávnik siahla až po kolená, hrstke trávy v Issinej ruke sa nedalo odolať. Issie k nemu pokojne podišla a prehodila mu cez krk šnúru ohlávky. Potom mu opatrne prestrčila ohlávku cez nos a rýchlo mu ju zapla za ušami. Vyšlo to!

„Ktorýže poník tu neposlúcha?“ chichotala sa Stella, keď Issie viedla Mystika k plotu a uviazala ho vedľa jej kobyľky Coco.

„Ale to nie iba Mystik,“ zamiešala sa do toho Kate. „Trvalo mi celú večnosť, kým som dnes ráno Tobyho chytila. To je tou jarnou trávou. Sú z nej ako pojašené žriebätká!“

„Počuješ to, Mystik? Stavím sa, že by si znovu chcel byť žriebätkom, všakže?“ smiala sa Issie.

Mystik nebol mladý kôň. Issie to vedela predtým, než ho kúpila. Vtedy jej povedali, že tento sivý valach má osemnásť rokov. No bolo ťažké uhádnuť koníkov vek. Tom Avery, jej inštruktor z Klubu poníkov, sa domnieval, že malý sivý poník môže mať dokonca až dvadsaťpäť, čo je na konské roky veruže prastarý vek.

Za tie roky poníkové tmavoocelové škvrnky mladého žrebčeka vybledli na jemné holubičie sivé. Aj chrbát sa mu rokmi jazdenia trochu prehol. Stále to však bol nádherný poník, vysoký iba stoštyridsaťdva

centimetrov, no niesol sa tak hrdo, že pôsobil vyššie. V svetlej tvári vyzerali jeho oči ako tmavé šmuhy uhlíka a mali v sebe pokojnú silu koňa, ktorý už čo-to zažil. A skutočne, Mystik sa vedel veľmi dobre pohybovať po tratiach parkúru či terénnej skúšky.

Keď si Issie prezerala koníka, povzdychla si. „Ach, Mystik, prečo nemáš peknú tmavú farbu ako Toby a Coco? Trvá mi to dvakrát dlhšie, kým ťa vyčistím.“

„Nebola by som si taká istá,“ ozvala sa Stella. „Na Coco síce nevidieť flaky od trávy, ale pozri sa na toto.“ Priateľsky potľapkala malú buclatú hnedú kobyľu po stehne a na mieste, kde práve mala ruku, sa objavil krúžok bieleho prachu. „Vidiš? Už hodiny ju čistím, a aj tak sa toho neviem zbaviť.“

Coco sa otočila, aby zistila, čo má Stella za lubom, pričuchla si k nej a mäkučkým nosom dievča príjemne hladila. „Coco, nie. Nemám žiadne mrkvičky,“ chichotala sa Stella, „no ak dnes vyhráš stuhu, sľubujem, že môžeš mať toľko mrkvičiek, koľko len budeš chcieť.“ Coco radostne zaerdžala. Boli dohodnuté.

Stella a Kate sa k svojim koňom dokonale hodia, pomyslela si Issie. Modrooká plavovlasá Kate bola chudá a vysoká s dlhými rukami a nohami, presne ako jej dlhonohá gaštanovohnedý plnokrvník, zatiaľ čo Stella s hustými ryšavými kučerami a bledou pleťou posiatou pehami bola drobná a veselá – presne taká ako jej čokoládová kobyľa.

Stella bola Issinou najlepšou kamarátkou. Priatelili sa od prvého dňa základnej školy, keď zistili, že obe nielenže zbožňujú kone, ale aj rady maľujú. Ešte aj dnes, ako tretiačky, na výtvarnej výchove medzi sebou súperia – hoci ich učiteľka výtvarnej nie je príliš nadšená, že jediné, čo chcú, je kresliť si kone.

Issie si z vedierka na čistiace potreby pre kone vybrala gumičku do vlasov, aby jej dlhé tmavé pramene nepadali do tváre, kým bude pracovať. Potom do vedierka s kefami znovu ponorila ruku, tentokrát z nej vytiahla kefu s tvrdými štetinami a začala zúrivo zoškrabávať špinu z Mystikových päťových klbov. Navlhčenou kefou svižne drhla biele ponožky na oboch Mystikových zadných nohách, zbavila sa posledných šmúh a potom mu začala obväzovať nohy na cestu. Odtiaľto je to síce iba pár minút, no usúdila, že ak Mystikove nohy poriadne neochráni, môže si ich v aute zraniť.

Do Pony klubu v Chevalier Pointe sa z River Pad-docku dalo dostať aj na koni – bola to približne polhodinka miernym klusom. No úsek cesty, po ktorej bolo treba ísť s koňom až po Klub poníkov, bol zradný. Dostať sa na koni do klubu, ktorý bol iba kúsok od rušnej hlavnej cesty, bola nočná mora. Väčšina vodičov áut nemala ani potuchy o tom, ako ich ohrozovali, keď popri nich vysokou rýchlosťou prefrčali a ani len nespomalili, aby nevystrašili kone, ktoré mohli ísť iba po úzkej trávinatej krajnici na okraji cesty.

Keď šla Issie na zrazy do Klubu poníkov na koni, chodievala obvyčajne tou dlhšou cestou – spleťou tichých cestičiek až ku Klubu a vyhýbala sa hlavnej ceste, ako sa len dalo. Dnes si však z cesty nemusí robiť ťažkú hlavu. Tom Avery naloží ich poníky do svojho nákladného auta a na gymkhánu ich odvezie, takže dorazia svieže a pripravené na túto veľkú udalosť.

Issie zviazala Mystikovi chvost, aby zostal čistý, a už-už sa chystala, že mu na poslednú chvíľu ešte uviaže hrivu, keď v tej chvíli po celom výbehu zahrmel prísny hlas jej inštruktora z Klubu poníkov. „Tak podme, dievčatá, myslel som si, že už budú zahriati a pripravení vyraziť.“

Issie sa otočila a zbadala, ako k nej Avery svižne kráča, vysoký a neprehliadnuteľný vo vyžehlených bielych jazdeckých nohaviciach a dlhých čiernych čizmách. Pod hustou, hnedou, kučeravou hrivou mal vážny výraz. V jednej ruke držal jazdecký bičík, Issie ho však ešte nikdy nevidela použiť ho – švihal ním jedine po boku svojej čižmy, keď sa snažil niečo zdôrazniť. Tipovala, že ho so sebou nosí hlavne preto, aby vyzeral hrozivejšie. Niekedy, keď nebol nablízku, ho Stella napodobňovala, plieskala si bičíkom po nohe a rozkazovačne pokrikovala: „No tak, chlapi, dostaňte pod nich tie päťové klby!“ Issie a Kate sa na tom vždy pučili od smiechu, no jedno bolo jasné – všetky dievčatá si inštruktora veľmi vážili.

Kedysi sa Avery zúčastňoval na súťažiach všestrannej spôsobilosti ako profesionálny jazdec, až kým nešťastne nespadol na jazdeckej súťaži v Badmintone, čo nadobro ukončilo jeho kariéru. Často sa o tých časoch nezmieňoval, no Issie vedela, že súťažil s najlepšími jazdcami sveta. Bol dokonca v rovnakom tíme ako Blyth Tait a Mark Todd. Od tej nehody však už vôbec nejazdil.

Teraz pracuje pre Medzinárodné združenie na ochranu koní, ktoré zachraňuje kone a poníky, s ktorými ich krutí majitelia zle zaobchádzajú a týrajú ich, a vo voľnom čase dáva lekcie Issie a iným jazdcom v Chevalier Pointe.

Nie je to práve život v žiari reflektorov, pomyslela si Issie. Koniec koncov, Chevalier Point nebolo práve to najvzrušujúcejšie miesto na svete. Bolo to malé mestečko na polostrove. Issina mama zvykla vravievať, že tam je viac koní než ľudí, čo aj mohla byť pravda. Jedno bolo isté – ak milujete kone, potom bol pre vás Chevalier Point to najlepšie miesto na život. So svojimi rovinatými zelenými poľami a vlniacimi sa kopcami to bola ideálna krajina na koničkárenie.

„Začnime ich nakladať,“ nariadil Avery dievčatám. „Nemáte času nazvyš.“

„V tej novej deke vyzerá Toby super,“ povedala Issie, keď ho Kate viedla na rampu nákladného vozidla. Pôvabný hnedák mal na sebe krvavovočervenú

vlnenú prikrývku. Aj Coco bola vyparádená v deke z tmavomodrej sieťoviny, ktorú si obliekala špeciálne na súťažné dni.

Mystikova obyčajná, stará deka z plachty z neho zďaleka nerobila fičúra. „To nič, chlapče, vyzeráš skvelo aj takto,“ uistila ho pre istotu Issie, lebo sa bála, že ak by sa všetka pozornosť sústredila na ostatných, mohlo by to zraniť city jej poníka. Mystikovi k spokojnosti úplne postačila Issina pochvala. Rezko si vykračoval po rampe, akoby vedel, že ho čaká dobrodružstvo.

Na privítanie Toby na Mystika radostne zaerdžal, hneď ako Issie malého sivého poníka priviazala na stojisku vedľa veľkého hnedáka plnokrvníka. Každému koníkovi dala sieťku so senom, aby sa počas päťminútovej jazdy mali čím zabaviť, a zaklopala na okienko, ktoré oddeľovalo kone od kabíny auta. Dala tým Averymu vedieť, že sú pripravení vyraziť. Obloha sa vyjasnila, slnko vykúkalo a oni boli na ceste.

Kapitola 2

Spod kolies nákladného auta sa vírili kúdoly prachu, keď Avery odbočil z hlavnej cesty na štrkovú príjazdovú cestu, ktorá viedla na pozemky Chevalier Pointu. Pred nimi sa vynorili brány Klubu poníkov, ktoré lemoval zástup vysokých magnólií. Za magnóliami bol ďalší vstup do výbehu a ešte ďalej rad veľkých platanov. Tiahli sa sťa listnatý chrbát až do stredu troch ohrád, ktoré tvorili Klub.

Počas teplých slnečných dní sa mohli jazdci vyvaľovať v tieni platanov, zatiaľ čo ich kone odpočívali. Dnes nebude tak horúco. Napokon, bola to prvá tohtoročná gymkhána. No Avery aj tak zaparkoval auto v prvom výbehu pod dvoma najväčšími stromami, aby ich chránili pred ostrým slnkom.

Vyložili kone a pustili sa do práce – zapletali im hrivy, na chrbáty im nanášali kockované vzory a mazali im kopytá.

Issie ešte nikdy nevidela v Chevalier Pointe toľko jazdcov. Na gymkháne sa mohol zúčastniť hocikto z ich kraja a Issie sa snažila podľa farby trikotov a kravát rozpoznať, z ktorých klubov jazdci pochádzajú. Uniformu klubu zo Chevalier Pointu tvoril tmavomodrý dres s krikľavočervenou viazankou. Issie zbadala, že sa k nej zo vzdialeného kolbiska, pripraveného na parkúrové skákanie, približujú dvaja jazdci vo farbách Chevalier Pointu.

„Čau, Ízi Pízi!“ zvolal na ňu jazdec vpredu, len čo pricválal bližšie. „Konečne si dofrčala. S Benom sme si práve prešli parkúrovú trať.“

Dan a Ben boli členovia Klubu poníkov v Chevalier Pointe. Dan mal sivého valacha Kismita posiateho drobnými bodkami a Ben jazdil na namosúrenom waleskom poníkovi Maxovi.

„Sú prekážky veľmi ťažké?“ spýtala sa Issie nervózne.

„Sú obrovské!“ Uťahoval si z nej Dan. „A musíš pritom aj rýchlo jazdiť, ak chceš zabehnúť dobrý čas. Vyhráva najlepší čas a bez trestných bodov,“ usmieval sa od ucha k uchu. Dan bol rýchlostný démon. Jeho a Kismita dnes bude musieť poraziť v skokoch, rýchlejšia určite nebude.

Nemám už čas prejsť si tú trať, dospela Issie k rozhodnutiu. Takmer sa začala prvá disciplína. So Stellou a Kate si budú musieť poobzerať prekážky cez obednú prestávku.